

PAULO
KOELJO
*P*riručnik
za ratnika svetlosti

Prevela s portugalskog
Jasmina Nešković

■ Laguna ■

Naslov originala

Paulo Coelho

MANUAL DO GUERREIRO DA LUZ

Copyright © 1997 by Paulo Coelho

Izdanje ove knjige objavljeno je u saradnji sa *Sant Jordi*

Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain.

www.santjordi-asociados.com

All Rights Reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

Translation copyright © za srpsko izdanje 2023, LAGUNA

*Za S. I. L.,
Karlosa Eduarda Ranžela
i An Karijer,
veštaka u korišćenju
strogosti i samilosti*

*O Marija,
začela bez greha,
moli se za nas koji se u tebe uzdamo.*

Vaša deca nisu vaša. Ona su sinovi i kćeri žudnje Života za samim sobom. Oni nastaju preko vas, ali ne od vas, i, iako su sa vama, ona vam ne pripadaju.

Možete im darovati svoju ljubav, ali ne i svoje misli, jer ona imaju misli sopstvene.

Možete im skućiti tela, ali ne i duše, jer duše njihove obitavaju u kući sutrašnjice, koju vi ne možete pohoditi, čak ni u snovima svojim.

Možete težiti da budete kao oni, ali ne pokušavajte da ih terate da budu kao vi. Jer, život ne ide unazad, niti se zadržava u prošlosti.

Vi ste lukovi iz kojih se deca vaša poput živih strela odapinju u budućnost. Neka vas ispuni sreća što vas strelac savija u ruci svojoj; jer, baš kao što voli strelu što leti, On voli i postojani luk.

Halil Džubran, *Prorok**

---

* Prevod Raša Sekulović.

PROLOG

*Nema učenika nad učiteljem svojim, nego
i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj
njegov.*

Jevandelje po Luki, 6:40

„Na žalost istočno od sela postoji jedno ostrvo, s ogromnim hramom prepunim zvona“, reče žena.

Dečak primeti da je ona odevena u neobično ruho i da nosi veo koji joj pokriva kosu. Nikad je ranije nije sreo.

„Jesi li već video taj hram?“, upita ona. „Otidi tamo pa mi posle reci kako ti izgleda.“

Opčinjen ženinom lepotom, dečak ode na naznačeno mesto. Sede u pesak i zagleda se u horizont, ali nije ugledao ništa osim onog što je navikao da viđa: plavo nebo i okean.

Razočaran, zaputi se u obližnje ribarsko naselje da se raspita o ostrvu s hramom.

„Aaa, to je bilo davno, još u doba kad su moji čukundedovi ovde živeli“, reče mu jedan stari ribar. „Onda je naišao zemljotres i ostrvo je potonulo u more. Međutim,

iako više ne možemo da ga vidimo, i dalje uspevamo da čujemo zvona s hrama, kada ih more zanjise, tamo na dnu.“

Dečak se vrati na žalost i načulji uši ne bi li začuo zvona. Proveo je tamo čitavo popodne, ali jedino što je uspeo da čuje bili su šum talasa i krici galebova.

Kad se spustila noć, dečakovi roditelji dođoše po njega. Sutra izjutra vratio se na morskobalu; nije mogao da veruje da bi onako lepa žena mogla da govori laži. Ako se jednoga dana vrati, moći će da joj kaže da nije video ostrvo, ali da je čuo zvona s hrama kako bruje uzljuljana gibanjem vode.

I prođoše tako mnogi meseci; žena se nije vraćala i dečak je već zaboravio na nju. Bio je ubeđen da mora otkriti bogatstva i blaga potopljenog hrama. Ako začuje zvona, po njihovom zvuku utvrdiće gde se hram nalazi, a onda će moći i da se domogne skrivenoga blaga.

Više se nije zanimao za školu, niti za staro društvo. Postao je meta podsmeha druge dece, koja su obično govorila: „On više nije kao mi. Više voli da bulji u more jer se plaši da ne izgubi u igrama.“

I svi bi se smejali videvši dečaka kako uporno sedi na morskobalu.

Iako nije uspevao da čuje stara zvona s hrama, dečak je s vremenom naučio razne stvari. Primetio je, na primer, da ga šum talasa, kojeg se toliko naslušao, više

ne uznemirava. Malo kasnije navikao se i na kreštanje galebova, zujanje pčela, šum vetra u palmovom lišću.

Šest meseci posle svog prvog razgovora sa ženom, dečaka više nijedan zvuk nije uspevao da pomete, ali zvona s potopljenog hrama nikako da se oglase.

S vremena na vreme dolazili su ribari da popričaju s njime, i uporno tvrdili da čuju zvona.

Ali dečak to nije uspevao.

Posle nekog vremena ribari skrenuše razgovor na drugu temu: „Suviše si zaokupljen zvukom zvona iz dubine; zaboravi na to i idi opet da se igraš sa svojim drugarima. Možda je samo ribarima dopušteno da ih čuju.“

Kad je prošlo skoro godinu dana, dečak pomisli: „Možda su ovi ljudi u pravu. Bolje je da sačekam dok ne porastem i postanem ribar, pa da se svakoga dana vraćam na ovu plažu jer sam je zavoleo.“ I još pomisli: „Možda je sve to samo legenda, i možda su se u zemljotresu zvona polomila i zauvek zamukla.“

Te večeri rešio je da se vrati kući.

Prišao je okeanu da se oprosti. Još jedanput je pogledao prirodu i, kako više nije bio zaokupljen zvonima, mogao je slobodno da se smeši pred lepotom pesme galebova, hućanjem mora i vetrom što šumori u palmovom lišću. Začuo je, izdaleka, žagor svojih drugova u igri, i obradovao se pri pomisli da će se uskoro vratiti igrama svoga detinjstva.

Dečak je bio zadovoljan i onako kako to samo deca umeju zahvaljivao je što je živ. Bio je uveren da nije uludo straćio vreme, jer je naučio da posmatra i poštuje Prirodu.

I tada, dok je slušao more, galebove, vetar, šuštanje palmovog lišća, glasove svojih drugara u igri, začuo je i prvi zvuk zvana.

I drugi.

I sledeći.

I još jedan, sve dok ne zabrujaše sva zvana s potonulog hrama, na veliku dečakovu radost.

Posle više godina, već kao odrastao čovek, vratio se na žalo svoga detinjstva. Nije više nameravao da iskopa nikakvo blago s dna mora; možda je sve to bilo samo plod njegove uobrazilje; možda nikad nije čuo bruj potopljenih zvana, jedne davne večeri u detinjstvu. No, ipak, rešio je da se malo prošeta da bi slušao hujanje vetra i pesmu galebova.

Kako se samo iznenadio kad je ugledao kako u pesku sedi ista ona žena s kojom je razgovarao o potonulom ostrvu s hramom i zvonima.

„Otkud vi ovde?“, upita.

„Čekala sam te“, odgovori ona.

Primitio je da se žena uprkos tolikim godinama koje su prošle nimalo nije promenila; veo koji je zaklanjao njenu kosu nije izbledeo od vremena.

Ona mu pruži jednu plavu svesku, s belim, praznim listovima. „Piši: ratnik svetlosti obraća pažnju na dečje poglede.

Jer deca umeju da posmatraju svet bez gorčine. Kad hoće da sazna da li je neka osoba u njegovoj blizini dostojna poverenja, želi najpre da vidi kako neko dete na nju gleda.“

„Šta je to ratnik svetlosti?“

„Ti znaš“, odgovori ona smešeći se. „To je onaj ko je kadar da pronikne u čudo života, da se bori do kraja za nešto u šta veruje i najzad da čuje zvona koja bruje s dna mora.“

On sebe nikad nije smatrao ratnikom svetlosti. Kao da mu čita misli, žena nastavi: „Svi su sposobni za to. Ali niko sebe ne smatra ratnikom svetlosti, iako su svi ratnici.“

On pogleda listove sveske. Žena se ponovo nasmeši. „Piši o ratniku“, reče na kraju.

Priručnik za ratnika svetlosti

Ratnik svetlosti nikad ne zaboravlja zahvalnost. U toku borbe pomagali su mu anđeli; nebeske sile postavile su svaku stvar na svoje mesto i omogućile mu da pruži najbolje od sebe.

Drugovi primećuju: „Baš ima sreće!“ A ratnik, ponekad, postiže znatno više no što mu njegova sposobnost dopušta.

I zato, dok zalazi sunce, on kleči i zahvaljuje na Zaštitničkom Plaštu koji ga obavija.

Njegova zahvalnost, međutim, ne ograničava se samo na duhovni svet; on nikad ne zaboravlja prijatelje jer se njihova krv pomešala s njegovom na bojnopolju.

Jednog ratnika niko ne treba da podseća na pomoć koju je primio od drugih; on je i sam dobro pamti i deli s drugima nagradu.